

El que vol la Barcelona progressista

El baròmetre municipal situa el pacte ERC-comuns com el preferit dels barcelonins: les dades haurien de fer rumiar Colau sobre la seva tria i obliguen Maragall a meditar quin paper ha d'exercir a l'oposició

Els regidors d'aquest mandat a l'Ajuntament de Barcelona, en la sessió del 15 de juny. | Adrià Costa

La interpretació de la voluntat dels electors acostuma a patir deformacions. Els pactes postelectorals són un sender de recorregut sinuós, perquè la lectura dels resultats després de les eleccions queda condicionada per l'aritmètica dels pactes i les relacions polítiques, a vegades curosa amb les coincidències ideològiques i, en ocasions, poc coordinada amb les prioritats dels votants. La descripció no remet necessàriament a l'escenari de Barcelona, però hi encaixaria. De les preferències dels barcelonins se n'havien fet moltes lectures abans dels comicis i també en el trajecte cap a la investidura d'Ada Colau, una jornada de regust aspre. Ni Colau va estar còmoda amb la fotografia -pel protagonisme de Manuel Valls (<https://www.naciodigital.cat/noticia/182194/si/es/pot/amb/valls>) - ni l'ambient a la plaça Sant Jaume reflecteix la serenitat de la societat catalana.

Barcelona és una ciutat progressista. Els barcelonins així ho han sostingut quan han passat per les urnes. Des de la recuperació de la democràcia, el govern ha estat majoritàriament en mans de forces d'esquerres. En les eleccions del 26 de maig, ERC, Barcelona en Comú i el PSC van sumar 28 dels 41 regidors. El tripartit era precisament la fórmula que més satisfia Colau per governar, l'única candidata que va ser capaç d'aconseguir els suports necessaris per convertir-se en alcaldessa. Els comuns van insistir fins a la investidura en la necessitat de fer possible el pacte més ampli, amb l'argument que superava blocs i reflectia les preferències d'un electorat més ampli. El baròmetre municipal (<https://www.naciodigital.cat/noticia/183010/pacte/entre/colau/maragall/era/opcio/govern/preferida/>

pels/barcelonins) , fet públic aquest divendres, no sosté la mateixa tesi: l'enquesta feta abans de la investidura situa un pacte de govern entre Barcelona en Comú-ERC-PSC com a setena opció en la llista de prioritats dels barcelonins. Un eventual tripartit només rep el suport d'un 4,7% dels enquestats.

El pacte preferit pels barcelonins hauria estat el de les dues forces més votades: ERC i els comuns. Però la desconfiança mútua i la voluntat de disposar de l'alcaldia van impedir satisfer el desig majoritari

El pacte preferit pels barcelonins hauria estat el que conformaven les dues forces més votades: ERC i els comuns. Un 20,3% dels electors el considerava com a opció prioritària. Hi havia dos grans obstacles, però, per atendre l'opció més avalada pels enquestats: l'escenari de desconfiança entre els dos partits -motivat per la competència electoral i relacions personals deteriorades- i la necessitat expressada pels comuns de no cedir l'alcaldia a Ernest Maragall, candidat més votat. Un pacte amb ERC condemnava Colau a perdre l'alcaldia o, en el millor dels casos, a compartir-la.

La composició del govern que ja negocien comuns i socialistes -l'opció perseguida per Jaume Collboni, que busca un acord satisfactori en matèria de responsabilitats institucionals- se situa deu punts per sota del pacte ERC-Barcelona en Comú entre les preferències dels barcelonins (10,5%). Les xifres del baròmetre municipal són clares.

Missatge a comuns i republicans

La legitimitat del govern Colau és indiscutible, de la mateixa manera que és incontestable que el desacord que ha conduït a l'absència d'un govern conjunt entre ERC i els comuns és imputable a les dues forces. Però l'enquesta pilotada per l'Ajuntament transmet missatges diàfans que els partits amb més suports haurien de tenir presents, més enllà dels divorcis polítics. Una dels principals lectures és que un àmplia capa de barcelonins volien que ERC i Barcelona en Comú formessin part del govern municipal. Els suports als comuns s'enfilaven fins al 53% -que el partit de Colau entén com un aval al seu projecte de canvi- mentre que en el cas dels republicans se situaven en un percentatge semblant (47,8%), gairebé 20 punts més dels que hi volien el PSC.

Seria difícil d'entendre que el ressentiment per la pèrdua d'alcaldia ancorés ERC a un simple paper de censor de les iniciatives de govern Colau, que ha de saber que és lluny de tenir un xec en blanc

Les dades haurien de fer rumiar Colau sobre si la seva tria és fidel als desitjos de l'electorat progressista. L'enquesta també hauria de fer meditar Maragall, que està obligat a exercir un paper constructiu si es manté a l'oposició. Seria difícil d'entendre que el ressentiment per la pèrdua d'alcaldia ancorés ERC a un simple paper de censor de les iniciatives de govern. Els republicans fiscalitzaran Colau i Collboni, però hauran de votar atenent el seu programa electoral i les

preferències dels electors, un comportament que tampoc s'ha d'interpretar com un xec en blanc a l'alcaldesa.

Els discursos sobre les preferències dels electors patinen quan estan construïts per justificar les pròpies decisions. Abans de les investidura se'n van verbalitzar de forma diària, pensant més en les pròpies estratègies que en el conjunt d'electors. Des de l'alcaldia i l'oposició caldria tenir present el que vol la Barcelona progressista.